

● VAJA GOLOVEC 83

ZA VSO ŠIRINO IN GLOBINO DELOVANJA

Priprave na vajo Golovec 83 potekajo v smeri aktiviranja vseh

igrajočih na območju občine v dveh smereh. V prvi gre za izde-

lavo in dograditev načrtov vseh obrambnih subjektov za delovanje ob elementarnih in drugih hudih nesrečah ter za medsebojno usklajevanje aktivnosti resornih organov s KS in pomembnejšimi ozidi z njihovega področja, v drugi pa za izdelavo izvedbenega načrta aktivnosti na vaji 23. in 24. septembra ter za pripravo in urjenje vseh igrajočih pri različnih aktivnostih.

V tem delu so aktivirani komiteji za SLO in DS predvsem tistih KS, v katerih se bodo odvijale končne aktivnosti. Opravljeni so pogovori s predsedniki hišnih svetov in s štabi za CZ po KS glede opredelitve objektov za reševanje, v kar se bodo vključili občinski odred CZ in specializirane enote CZ. Poleg tega v KS po načrtu izvajajo pouk prebivalstva na temo Potres v Ljubljani. V sodelovanju z uredništvom Nsk je bilo organizirano razdeljevanje pravkar prispelih brošur Kako ukrepati ob potresu.

Že aprila se je sestal občinski štab za CZ in obravnaval svoj načrt delovanja ob potresu ter ga dopolnil s konkretnimi prilogi glede reševanja iz ruševin ter sanacije terena. Konec maja pa so se zbrali predstavniki vseh štabov za CZ občine, ki so najodgovornejši za učinkovito reševanje ljudi in materialnih dobrin. Analizirali so priprave na vajo Golovec 83 ter usklajenost aktivnosti CZ ob elementarni nesreči.

Lahko torej rečemo, da s te plati priprave na vajo tečejo po načrtu. Vendar je treba dodati, da so priprave na vajo še zmeraj preveč v okvirih strokovnih služb in operativnih skupin. Pogrešamo prispevek k uspešnem zaključku vaje s strani slehernega občana v KS, delavca na svojem delovnem mestu. Če namreč ne vzpostavimo stika s slehernim hišnim svetom oziroma splošne enote pri hišnem svetu s stanovalci ne bomo uspeli preveriti sposobnosti vseh naših specializiranih enot CZ za reševanje, ne bo nam uspelo ugotoviti ali je naš načrt disperzije ogroženega prebivalstva realen in s tem v zvezi ali so realni drugi deli načrta. Med končnimi aktivnostmi dne 24. septembra moramo vzpostaviti tako ozračje, da bo vsak posameznik vedel, kaj mu je narediti ob morebitnem potresu v Ljubljani. Uspešni moramo vzpostaviti tako atmosfero na vaji, kot da je KS res prizadela nesreča. Po drugi strani pa moramo vzpostaviti tudi vero v naše organizirane sile, da smo ne glede na hudo nesrečo kos vsaki nalogi, da smo sposobni uspešno se spoprijeti z vsemi težavami tudi ob takšnih izrednih razmerah.

Če nam bo v vaji GOLOVEC 83 to uspelo, bo vaja dosegla svoj cilj in namen.

JANKO LJUBIČ

● ČESTITKE OB JUBILEJU

Nas občan Ivan Jakič-Jerin, udeleženec NOB in nosilec Partizanske spomenice 1941, stanujoč na Moškičevi 27, je 4. junija praznoval sedemdeseti rojstni dan. Slavljenju čestitamo k življenjskemu jubileju!

Povzela D. J.

V. SPOMIN

Umrl je revolucionar, borec Vilko Sluga

Dragi Vilko! Globoko nas je pred dnevi pretresla vest o tvoji nenadni smrti, čeprav je bila dolga in težka bolezen. Na srečanju aktivistov in borcev 27. aprila letos v združenem domu si bil še ves razpoložen med svojimi tovariši, katerih revolucionarna pot je bila taka kot tvoja!

Tvoja življenjska pot ni bila rožnata. Rodil si se 1. 1918 v Zalogu v številni družini, ki se je — revolucionarna v svojem prepričanju — že takoj po prvi svetovni vojni pričela bojeviti za delavske pravice v revolucionarnem delavskem gibanju. Vzgojen v revolucionarnem duhu si tudi sam našel pot v mladinsko organizacijo in kulturno društvo Svoboda. Čeprav še sorazmerno mlad si pričel izvrševati revolucionarne naloge in bil sprejet v SKOJ, v katerem si bil tudi sekretar za področje Zaloga. Povezan si bil s številnimi vodilnimi delavci SKOJA in KP. Pri tebi so se shajali mnogi

vodilni člani partije, imeli razne sestanke in predavanja. Kot organizator delavske mladine in SKOJA si sodeloval pri demonstracijah brezposelnih in v predvolilnih bojih proti takranemu buržoaznemu in kapitalističnemu režimu.

Takoj po okupaciji si se vključil v OF. Že leta 1941 te je italijanski okupator obdržal, ujel in kot mnoge druge poslal v konfinacijo v Italijo. A tudi tam s svojo politično zavestjo nisi prenehal. Po kapitulaciji Italije ti je uspelo takoj vključiti se v Gradnikovo brigado, v kateri si ostal do zmagovitega konca NOB.

Po osvoboditvi si se vrnil domov in se vključil v izgradnjo porušene domovine, ustvaril pa si si tudi družino. Opravljal si razna odgovorna družbenopolitična dela v občini, na terenu in v raznih delovnih organizacijah. Dolga leta si v Zalogu uspešno vodil organizacijo ZRVS, dokler te

zahrbtna bolezen ni primorala, da si opusti naporno delo. Nekaj težkih a uspešnih operacij ti je dajalo upanje na izboljšanje zdravja. Še zadnji večer si bil miren in razpoložen v svojem družinskem krogu, šel k počitku — pa za vedno zaspal.

Za svoje delo si dobil veliko priznanj. Tvoje revolucionarno delo ne bo pozabljeno. V kroniki našega rdečega Zaloga bo tvoje delo častno zapisano. V imenu organizacij ZVVI, ZB, SZDL, prijateljev in znancev se ti za vse iskreno zahvaljujemo in ti želimo miren počitek v domači zemlji.

Tvoji ženi Ofeliji, tvojim otrokom in sorodnikom pa iskreno sožalje!

SLAVA TI!

ROMAN KLEŠNIK

SREČKU PEČARJU V ZADNJE SLOVO

Na ljubljanskih Žalah smo se pred kratkim zadnjikrat poslovili od Srečka Pečarja.

Rodil se je pred 79 leti v katinari pri Trstu kot sin skro-

mni, a zavednih delavskih staršev, v številni 12-članski družini. Že v prvih letih fašizma in narodnega preganjanja je mladi Srečko zbiral okrog

sebe narodno zavedne fante. Zato je bil kmalu na očeh italijanske policijske oblasti. Zatekel se je v Maribor in tam dokončal učiteljske. Prvič se je zaposlil v Petrovčah, od koder pa je bil kmalu pregnan v Škocjan pod Gorjanci. Takšna je bila pot mnogih, za klerikalni režim prenaprednih učiteljev. Toda Srečko je kljub temu povsod, kjer je deloval budil narodno zavest prebivalstva.

Zato je povsem razumljivo, da se je takoj po ustanovitvi OF vključil v njeno gibanje in bil med njenimi krajevnimi organizatorji. Avgusta 1942 se je pod pritiskom fašistov in belogardistov z vso svojo družino umaknil v partizane, kjer se mu je rodil še četrti otrok. Njegovo pot in življenje njegove družine v letih boja je čudovito lepo opisal v knjižici Čas brez pravljic njegov sin Borut, znani slovenski karikaturist. V teški preizkušnji našega narodnoosvobodilnega boja se je lik Srečka Pečarja, kot nadvse zavednega Slovenca, pokazal v vsej svoji veličini. Bil je skromen in globoko predan

idejam osvobodilnega boja, s katerimi je prežl tudi vso svojo družino, ki je bila prav zato sposobna prenesti nadčloveške napore triletnega življenja v gozdu.

Že med vojno se je Srečko Pečar kot referent pri SNOS ponovno lotil prosvetnega dela. Po osvoboditvi je opravljal številne naloge na različnih področjih in med drugim nekaj let delal tudi pri notranji upravi. Leta 1953 pa se je vrnil v svoj poklic. Postal je ravnatelj osnovne šole v Jaršah, kjer je bil vse do svoje upokojitve.

Na jarški šoli je pokazal svoje velike sposobnosti in požrtvovalnost na vseh področjih šolskega in družbenega življenja. Nemajhne zasluge ima tudi pri prizadevanjih za gradnjo prepotrebne nove osnovne šole Jožeta Moškriča. Spomin nanj bo ostal pri ljudeh neprecenljiv, pri njegovih prijateljih pa nepozaben. Za svoje velike zasluge je prejel vrsto visokih odlikovanj in Spomenico 1941. Pokopan je bil z vojaškimi častmi.

K. T.

Umrl je Jernej Marolt

Dne 19. maja smo se na pokopališču v Sostrem zadnjikrat poslovili od Jerneja Marolta iz Zadobrove.

Rodil se je skoraj pred 84 leti v številni kmečki družini, v kateri ni bilo dovolj kruha za vsa lačna usta. Zato je moral že zelo mlad od doma in se preživljati sam. Prijel je za vsako delo, po odsluženju vojaškega roka pa se je izučil čevljarke obrti. Ustvaril si je družino in skupaj z ženo Francko sta si zgradila skromen dom v katerem so vladali sreča, zadovoljstvo in medsebojno razumevanje. Bil je skrben oče in dober vzgojitelj otrok, ki sta jih z ženo vzgojila v pošteni državljanosti.

Že v mladosti je okusil tragičnost režimskih predvojnih razmer, ki so ostale neizbrisne v vsem njegovem življenju. Trdo in težko življenje ga je izoblikovalo v naprednega delavca, borca za pravice in ideje delavskega razreda, kateremu je ostal zvest in mu pripadal vse do svoje smrti.

Pred II. svetovno vojno je bil vključen v delo zadoborske Svobode in Vzajemnosti. Napredno okolje Zadora, kjer je tedaj stanoval, ga je priteglovalo še po preselitvi v Zadobrovo. Že julija 1941 se je skupaj z bratom Francetom in Tonetom vključil v Molniško četo, po nasvetu Jožeta Moškriča se je vrnil na teren. Vključil

se je v OF v Zadobrovi in postal njen aktivist, pripravljen takoj in ob vsakem času izvršiti zadane mu naloge. Skrbel je za obutev partizanov, zbiral različni material in ga vestno oddajal na določeno mesto; pri tem mu je zvesto pomagala njegova žena. Tudi stanovanje sta dala narazpoloženo za sestanke OF in zaprisege NZ.

Njegovo delo pa ni ostalo skrito sovražniku. Avgusta 1942 je bil aretiran in odpeljan v taborišče Rab, odkoder se je vrnil bolan in izčrpan šele ob okupaciji Italije. Takoj se je ponovno vključil v aktivistično delo OF. A preveč so sovražniki pazili nanj, da bi njegovo delo ostalo neodkrito. Znova je bil aretiran in odpeljan — v nemško taborišče. Kot mnogi drugi je prenašal težo trpljenja taboriščnikov. A zdržal je. Dočakal je zmago pravice, neizmerno vesel in ponosen. Po osvoboditvi in po veliki zmagi delavskega razreda se je takoj vključil v delo za obnovo porušene domovine. Delal je povsod, kjer je bilo potrebno.

Za svoje zvesto in vestno opravljanje dela je bil odlikovan z redom zaslug za narod III. stopnje, častnim priznanjem mesta Ljubljana za organizirano delovanje v OF in z več priznanji in krajevnimi skupnostmi.

Njegovo delo se je najbolj odra-

žalo v organizacijah RK in ZZB NOV. Opravljal ga je uspešno, težave, s katerimi se je srečeval, je premagoval z dobro voljo, saj smo ga vsi poznali kot živahnega in vedno nasmejanega, dokler mu je dopuščalo zdravje.

S smrtjo Jerneja Marolta smo izgubili dobrega in mirnega krajanja ter zvestega sodelavca. Za njim je ostala praznina in pogrešali ga bomo vsi, ki smo z njim kjerkoli delali. Ohranili ga bomo v trajnem spominu kot zvestega tovariša, soborca in prijatelja.

Hvala ti tovariš Jernej, za ves tvoj trud in prispevek za naš kraj že med vojno in po njej. Naj ti bo lahka slovenska zemlja, katero si cenil, jo spoštoval in jo imel rad do zadnjega diha.

Tvoji ženi, sinu in hčerkam ter njihovim družinam pa naše iskreno sožalje.

TONČKA KOKELJ

● VAJA GOLOVEC 83

PRIPRAVLJENI TUDI NA MOREBITNI POTRES

(Nadaljevanje in konec)

Pisec J. R. v knjižici »Grozni dnevi potresa v Ljubljani« opisuje tudi iznajdljivost ljudi. Pravi: »Interesantno je v takih nevarnih slučajih opazovati, kako praktične ideje človek dobi in izvrši. Tako je bilo v tem slučaju radi preskrbljenosti varnega zavetja. Koj v prvi noči poiskali so si ljudje hišice in rastlinjake na vrtilih, razne shrambe, pode in enake iz lesa napravljene stavbe.«

Tako so na Mirju in Trnovskem pristanu okoli 200 kadi, posodil jih je dobrosrčni zeljar, navalili skupaj in vanje položili posteljino. Tudi na kolodvor so pribegnile trume ljudi iz mesta in si poiskale prenočišča v železniških vozovih. »Toliko je bilo pribeglih,« piše očividec, »da so vse seže v vozilih posedli in nekaj noči bili primorani sedeti prespati. Drugi izvolili so si tovarne vozove in vozove za živino ter se v njih vtaborili. Polne vozove posteljne oprave peljalo se je koj drugi dan na kolodvor, s katero so si dotičniki prijetnejše pripravili svoja ležišča. V dolgih vrstah stali so vozovi na kolodvorih, vsak je imel tablico, na kateri je bila zapisana številka in ime prebivalcev, da si je sleherni lahko poiskal svoje provizorično stanovanje. Na južnem kolodvoru je bilo nič manj kot 250 vozov v več vrst razvrščenih ljudem na razpolago. Preko 4000 ljudi si je poiskalo prve dni tukaj varnega zavetja.«

Ob nesrečah, kot je potres, seveda ni dobro biti prepočasn, nikakor pa tudi ne prehiter. To potrjuje tudi naslednji primer: »Uprav tragična je nesreča, ki je zadela nadrednika godbe 27. pešpolka Reinelta. Sedel je ravno pri časi piva v Perlesovi gostilni, ko se je pojavil prvi sunek.

Hitro je zbežal na cesto, kjer ga je ravno s strehe Slonovega hotela padajoči dimnik podrl na tla ter mu zdrobil črepanjo na glavi. Prehitri beg dovedel bi ga kmalu v smrt.«

Kadar gre za življenje, postanejo stvari, ki nas sicer vznemirjajo, docela nepomembne. Prebivalci so zbežali iz hiš, ne da bi razmišljali o tem, ali so zaklenili vrata, ugasnili luči, zavarovali imetje. K sreči se prvo noč ni zgodilo nič posebnega. Tatovi in vlomilci, najbrž tudi preplašeni, še niso bili na delu, lopovi iz bolj oddaljenih krajev pa še niso utegnili priti. K sreči plinska napeljava in vodovod nista bila poškodovana, pa tudi do požara ni prišlo.

Drugi dan pa je bila slika že nekoliko drugačna. »Iz okolice mesta čulo se je že o drznih vlomih. Tržaška policija avizirala je, da so razni občanevarni ljudje izginili iz Trstain jo najbrže v Ljubljano popihali, da bi tukaj svojo nevarno obrt izvrševali.« Tudi ljubljanski fantje so priskočili na pomoč policiji in stražili vso noč, da bi zavarovali imetje.

In na koncu, ko je pisec naštel vse ukrepe, ki so bili storjeni za preprečitev raznih bolezni, zavarovanje premoženja, nahranitev ljudi in drugo, je pohvalil tudi prebivalstvo. »Konečno mora se pa tudi hudo prizadetemu prebivalstvu izreči priznanje, da se je vedlo navzlic groznim razmeram povsem dostojno in mirno.«

Mirno, prisebno, učinkovito se moramo v takih primerih obnašati seveda tudi mi.